

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **Ing. J. Č.**, zastoupen JUDr. Jiřím Horákem, advokátem se sídlem Lešetín IV/708, 760 01 Zlín, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2013, č. j. KUZL/28987/2013, sp. zn. KUSP/28987/2013/DOP/Pe,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 22. 5. 2013, č. j. KUZL/28987/2013, sp. zn. KUSP/28987/2013/DOP/Pe, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15.342 Kč k rukám právního zástupce JUDr. Jiřího Horáka, advokáta se sídlem advokátní kanceláře Lešetín IV/708, 760 01 Zlín, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství, oddělení dopravy a správních agend, ze dne 22. 5. 2013, č. j. KUZL-28987/2013, sp. zn. KUSP/28987/2013/DOP/Pe bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Vizovice, odboru přestupkového

a správního (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 4. 2013, č. j. MUVIZ 7075/2013, sp. zn. D-159/17284/12-OPS/SF, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 28. 8. 2012 v 09:10 hod. v obci S. na ul. naproti baru ve směru jízdy ke kruhovému objezdu, nebyl jako řidič motorového vozidla tov. zn., r. z. na sedadle řidiče za jízdy připoután bezpečnostním pásem.

Za spáchání přestupku byla žalobci podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě ze dne 22. 7. 2013 doručené téhož dne Krajskému soudu v Brně žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím žalovaného byl zkrácen na svém zákonném právu ukládajícím správnímu orgánu postupovat ve správním řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně opřel výrok o vině výlučně o výpovědi svědků D. a S., tj. policistů tvořících motorizovanou policejní hlídku, z jejichž výpovědí vzal za spolehlivě prokázáno, že výše uvedenou povinnost řidiče porušil, a tudíž neuvěřil tvrzení žalobce, že při jízdě připoután byl, neboť se jedná o policisty, kteří jen vykonávali služební povinnost, nemají na výsledku věci žádný zájem, jejich výpovědi se shodují, a tudíž mají z těchto důvodů vysokou věrohodnost. Z tohoto důvodu správní orgán k ověření toho, co uvedení svědci mohli či nemohli vidět (ač žalobce od počátku namítal nejen to, že připoután byl, ale i to, že tuto okolnost svědci vůbec vidět nemohli), nepřistoupil k provedení vyšetřovacího pokusu, ač tak podle názoru žalobce učinit nejen mohl, ale i měl (§ 52 správního řádu). Žalobce namítá, návrh na provedení vyšetřovacího pokusu nebyl akceptován ani žalovaným, v důsledku čehož bylo ve věci pravomocně rozhodnuto k újmě žalobce bez náležité zjištěného stavu.

Na základě shora uvedeného žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 12. 8. 2013 vyjádřil nesouhlas s obsahem žaloby, neboť má za to, že jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s ust. § 2 a § 3 správního řádu. K námitce žalobce, že rozhodnutí o vině bylo opřeno výhradně o svědecké výpovědi policistů, žalovaný uvádí, že dle právního názoru žalovaného tak správní

orgán postupovat mohl. Žalovaný uvádí, že policisté protiprávní jednání žalobce během řízení vozidla zjistili zjevně zcela bezprostředně, tudíž ani neměli možnost jej dokumentovat jinak než svými smysly, a poté popsat v jimi zpracovaném písemném materiálu. Žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 64/2008-42, ze dne 22. 10. 2008, v němž Nejvyšší správní soud judikoval přípustnost důkazu svědeckou výpovědí zasahujícího policisty a její dostatečnost k prokázání zcela identického protiprávního jednání. Žalovaný dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, dle něhož není důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení policisty, neboť na rozdíl od obviněného nemá policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem a vykonává jen svoji služební povinnost. Z uvedených důvodů žalovaný považoval přestupek žalobce za spolehlivě zjištěný a za jednoznačně prokázaný. K námitce, že v zájmu objektivního zjištění měl být proveden vyšetřovací pokus, žalovaný uvádí, že z ust. § 52 správního řádu vyplývá, že správní orgán nebyl povinen provést vyšetřovací pokus, pokud byl schopen stav věci zjistit jiným způsobem. Žalovaný uvádí, že v daném případě nebyl vyšetřovací pokus proveden proto, že skutečný stav věci byl jednak dostatečně zjištěn pomocí svědeckých výpovědí policistů, a dále i proto, že při případném provádění vyšetřovacího pokusu by nešly navodit tytéž povětrnostní a rozhledové podmínky, jaké panovaly v den projednávané události, v důsledku čehož by výsledek vyšetřovacího pokusu nebyl objektivní.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce doplnil navrhované důkazy o posudek znaleckého ústavu ADET s.r.o., z něhož vyplývá, že výpovědi svědků, ze kterých vycházel správní orgán prvního stupně a hodnotil je jako věrohodné a shodné, rozhodně shodné a věrohodné nejsou. Předně žalobce namítá, že označení místa, ze kterého svědci jako motorizovaná hlídka měli pozorovat silniční provoz, se značně rozcházejí. Pak ovšem podle žalobce nemohli shodně pozorovat to, co ve svých výpovědích uvedli. Pokud jde o svědka D., z provedených pokusů je zřejmé, že nemohl z jím uváděného místa přes uváděná skla vozidel volně visící bezpečnostní pás vůbec vidět, jeho tvrzení nejsou technicky ani objektivně přijatelná. Navíc žalobce poukazuje na to, že pokus mělo být služební vozidlo zaparkováno v jím uváděné vzdálenosti cca 1 metr od ulice, pak by vozidlo stálo v křižovatce v rozporu s ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, což se ale zjevně nestalo, neboť by na vozidle muselo svítit již v tuto dobu zvláštní výstražné světlo modré barvy, aby se uplatnila výjimka ze zákazu státní podle ust. § 41 odst. 1 zákona. O zapnutí tohoto světla však oba svědci hovoří až v souvislosti s odjezdem z místa stání. Obdobný závěr o technické nepřijatelnosti tvrzení žalobce namítá i ve vztahu k svědkyni S. Žalobce shrnuje, že pozorovací schopnost svědků byla objektivně podmíněna nejen vzdáleností od přejíždějícího a žalobcem řízeného vozidla, ale i úhlem možného rozhledu, překážkami ve výhledu, a konečně i časem možného sledování vozidla a optickou reakcí. V podrobnostech žalobce odkazuje na připojený znalecký posudek.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Zlín, Obvodního oddělení policie Vizovice, ze dne 28. 8. 2012, úřední záznam Policie ČR ze dne 28. 8. 2012 sepsaný nstržm. Bc. Š. S., výpis z evidenční karty řidiče.

Dne 1. 11. 2012 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání obviněného v jeho přestupkové věci nařízenému na den 6. 11. 2012 v 09:00 hod. Ústní jednání proběhlo za účasti žalobce a v jeho průběhu došlo k provedení výpovědi žalobce jako obviněného z přestupku.

Dne 16. 1. 2013 bylo za účasti žalobce pokračováno v ústním jednání, v jehož průběhu došlo k provedení důkazu výpovědi svědka – prap. F. D.

Dne 22. 3. 2013 bylo za účasti žalobce opětovně pokračováno v ústním jednání, v jehož průběhu došlo k provedení důkazu výpovědi svědkyně – Bc. Š. S.

Dne 18. 4. 2013 bylo vydáno rozhodnutí Městského úřadu Vizovice, odboru přestupkového a správního, č. j. č. j. MUVIZ 7075/2013, sp. zn. D-159/17284/12-OPS/SF, proti němuž podal žalobce včasné odvolání. Dne 22. 5. 2013 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. KUZL-28987/2013, sp. zn. KUSP/28987/2013/DOP/Pe, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Při posouzení věci soud vycházel z následující skutečnosti, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba je důvodná.

Předmětem řízení o přestupku bylo v daném případě posouzení, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívajícího v porušení ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy zda žalobce jako řidič motorového vozidla dne 28. 8. 2012 v 9:10 hod. při jízdě po ulici ve S. nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Mezi stranami není sporu v tom, že dne 28. 8. 2012 došlo ke kontrole žalobce hlídkou Policie ČR, zůstává však sporné, zda žalobce byl během jízdy připoután bezpečnostním pásem či nikoliv, tedy zda byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu.

Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Na jedné straně stojí svědecké výpovědi policistů prap. F. D. a nstržm. Bc. Š. S. podepřené oznámením o přestupku a úředním záznamem ze dne 28. 8. 2012, ze kterých

vyplývá, že svědci s jistotou viděli, že žalobce jako řidič motorového vozidla nebyl v předmětnou dobu připoután bezpečnostním pásem, na straně druhé tvrzení žalobce, že za jízdy připoután byl a že uvedené skutečnosti svědci nemohli vidět. Skutková verze popsaná policisty je natolik rozdílná od skutkové verze popsané žalobcem, že je zřejmé, že jedna z nich nemůže být pravdivá. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25. 7. 2006 č. j. 6As 47/2005-84, dostupném na www.nssoud.cz : „*Existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí.*“ Těžiště problému se tak posouvá do hodnocení důkazů.

Otázkou, jak hodnotit situaci, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, přičemž obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje, se již opakovaně zabýval ve své judikatuře Nejvyšší správní soud. Z této ustálené judikatury lze dovodit několik zásad. Především správní orgán musí v takovýchto případech policisty vždy vyslechnout jako svědky. Správní orgán by se neměl spokojit jako s důkazem pouze s oznámením o přestupku a s úředním záznamem vyhotoveným policisty, neboť jde sice o důkazy přípustné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010 č. j. 1 As 34/2010 - 73, publikovaný pod č. 2208/2011 Sb. NSS, všechna rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), nicméně pro potřeby správního trestání nemohou takové důkazy postačovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS). Této povinnosti v nyní posuzovaném případě správní orgány dostály a oba policisté byli jako svědci vyslechnuti.

Pokud žalobce zpochybňoval postup, kdy správní orgány výrok o vině opřely výlučně o svědecké výpovědi policistů, soud poukazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, dostupný na www.nssoud.cz), že v případě přestupků pozorovatelných pouhým okem – např. nedání znamení o změně směru jízdy – svědectví policistů jako důkaz postačuje. Přestupkové jednání spočívající v nepřipoutání se bezpečnostním pásem, jež je řešeno v projednávaném případě, nepochybně rovněž patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem (vedle například přestupku držení hovorového zařízení řidičem při řízení), proto by věrohodné svědectví policistů mohlo představovat dostatečný důkaz o jeho spáchání.

Pokud se jedná o posouzení věrohodnosti výpovědí svědků a obviněného, není možné, aby si správní orgán vystačil s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007-114, dostupném na www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006 č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42 a ze dne 21. 9. 2011 č. j. 2 As 52/2011-47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007-114). To vyplývá ze zásady presumpce neviny.

Jak vyplývá z žalobou napadeného rozhodnutí, tato zásada nebyla v daném případě dodržena. Správní orgány neuvěřily verzi skutkového stavu předestřené žalobcem z důvodu, že žalobce jako obviněný může použít všech prostředků ke své obhajobě, a že naopak oba uvedení svědci neměli žádný důvod vypovídat nepravdu a nepravdivým svědectvím by se

zbytečně vystavili nebezpečí trestního stíhání. Správní orgány tak verzi události sdělenou žalobcem posoudily jako a priori nevěrohodnou proto, že byla motivována pouze snahou vyhnout se postihu za přestupek.

Soud dále poukazuje na skutečnost, že přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem patří mezi přestupky, které představují velmi obtížně zachytitelná jednání, u nichž je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů. Výpověď policistů může být v těchto případech základem pro shledání odpovědnosti řidiče za přestupek zpravidla jen tehdy, je-li jejich obsah v souladu i s dalšími na těchto výpovědích nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpověď policisty by například měla vysokou míru věrohodnosti v případě přestupku držení hovorového zařízení tehdy, popsal-li by policista mobilní telefon natolik přesně a konkrétně (typem, barvou, designem apod.), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy řídil vozidlo, a přitom by bylo prokázáno, že policista se nemohl, a to ani nepřímo či následně (např. od svého kolegy nebo sám při kontrole řidiče po jeho zastavení aj.), jinak než právě tím, že řidiče viděl za jízdy telefon držet, dozvědět, jaký telefon řidič užíval. V řadě případů takové věrohodnosti výpovědi nebude dosaženo a jiné důkazy nebudou k dispozici. Kvůli důkazním obtížím však nelze rezignovat na podmínku naplnění důkazního standardu požadovaného pro postih za „trestní obvinění“ ve smyslu Úmluvy, neboť v opačném případě by byly mnohdy postihovány i osoby, jejichž vina nebyla patřičně prokázána. Něco takového je z ústavních hledisek zcela nepřijatelné. Právní stát raději v určitých případech rezignuje na postih pachatele přestupku, i když se jej nejspíše dopustil, než aby v jiných nedůvodně postihl nevinného. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, dostupný na www.nssoud.cz).

Jak vyplývá ze správního spisu, tak jak svědkyně S., tak svědek D. shodně vypověděli, že jasně pozorovali, že žalobce jako řidič vozidla nebyl připoután bezpečnostním pásem, že měl světlé oblečení a že jednání pozorovali ze vzdálenosti 3-4 metrů, resp. 4-5 metrů. Svědek D. navíc vypověděl, že pro průjezdu vozidla viděl přes čelní sklo služebního vozidla a přes sklo v zadních pravých dveřích vozidla žalobce, jak bezpečnostní pás volně visí na levém sloupku předních dveří, vedle řidiče. Oba svědci zakreslili do mapy místo, kde bylo zaparkováno služební vozidlo a odkud vozidlo žalobce pozorovali. K takto provedenému dokazování soud konstatuje, že obě svědecké výpovědi sice jsou navzájem konzistentní, pokud se jedná o skutečnost, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem a že měl na sobě světlé oblečení, na druhou stranu se však jedná o natolik obecná a neurčitá tvrzení, že na základě nich samo o sobě není možné s jistotou určit, zda žalobce skutečně při jízdě připoután nebyl nebo zapnuté bezpečnostní pásy policisté pouze u žalobce v projíždějícím vozidle nezaregistrovali. Výpovědi tedy nebyly podány tak určitě, jak je předestřeno ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 102/2010-86, aby bylo možné dospět k závěru, že jejich obsah je v souladu i s dalšími na těchto výpovědích nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Mezi oběma svědeckými výpověďmi se navíc objevují rozpory, co se týče vzdálenosti a konkrétního místa, odkud měli policisté žalobce pozorovat. Oba policisté sice vypověděli, že viděli žalobce ze vzdálenosti v rozmezí 3-5 metrů, do mapy však každý z nich zakreslil stanoviště služebního vozidla na jiné místo – svědek D. místo zakreslil téměř k hranici ulice, svědkyně S. několik metrů (nejméně cca 10 metrů) od hranice ulice

Zvýšení věrohodnosti svědeckých výpovědí nepřispívá ani skutečnost, že policisté byli vyslechnuti s velkým časovým odstupem od okamžiku spáchání údajného přestupkového jednání žalobce – svědek D. byl vyslechnut až dne 16. 1. 2013, tedy po téměř 5 měsících po předmětném jednání, svědkyně S. dokonce až 22. 3. 2013, tedy ještě o více než další dva

měsíce později. Je otázkou, nakolik si policisté při značném počtu jiných případů, které od nyní projednáváné věci do doby provedení svědecké výpovědi před správním orgánem pravděpodobně řešili, mohli reálně pamatovat okolnosti právě projednáváného případu, a nakolik před správním orgánem vypovídali pouze v obecné rovině s použitím zautomatizovaných frází.

Největší pochybení soud spatřuje v tom, že správní orgány se nedostatečným způsobem zabývaly otázkou uvěřitelnosti výpovědí policistů z toho hlediska, zda jimi popisované pozorování bylo za daných podmínek uskutečnitelné, a to přesto, že žalobce právě technickou nepřijatelnost pozorování v průběhu správního řízení opakovaně namítal. Žalovaný sice v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že „*si skutečnosti uváděné oběma svědky ověřil na mapách internetových prohlížečů a zjistil, že jak oba svědkové popsali stanoviště služebního vozidla, směr jízdy vozidla žalobce a pozorovací úhly obou svědků k projíždějícímu vozidlu žalobce, že uvedený průběh zjištění projednáváného přestupku je reálný...*“, tuto argumentaci však soud považuje za zcela nedostačující. Soud má za to, že skutečnost, zda mohli policisté pozorovat a rozpoznat, zda měl žalobce při jízdě zapnuté bezpečnostní pásy či nikoliv, v žádném případě není možné ověřit pouze z mapového internetového portálu. Jak soud již výše uvedl, ze správního spisu není zcela zřejmé, z jaké vzdálenosti a z jakého konkrétního místa policisté žalobce pozorovali, soudu tedy není známo, vzhledem k jakému stanovišti služebního vozidla správní orgán reálnost pozorování policistů posuzoval. Především však z mapy není možné zjistit, jaké byly rozhledové podmínky policistů (i přes jasnou viditelnost by výhledu policistů bránila minimálně skla a konstrukce obou vozidel), jak dlouhý časový úsek policisté žalobce ve vozidle mohli reálně pozorovat a zda tento časový úsek je dostatečný k rozpoznání připoutání osoby bezpečnostními pásy apod.). Žádnými z těchto okolností se správní orgán při posuzování reálnosti svědeckých výpovědí policistů nezabýval, ačkoli právě tyto okolnosti jsou pro její posouzení zásadní. Technickou přijatelností pozorování svědka D., který vypovídal, že po průjezdu vozidla žalobce viděl, jak bezpečnostní pás volně visí na levém sloupku předních dveří vedle řidiče, se správní orgán nezabýval již vůbec (mimo vágní zdůvodnění, že tato skutečnost odpovídá pozorovacímu úhlu uvedeným svědky), ačkoli reálnost tohoto pozorování žalobce zpochybňoval již od počátku řízení.

S ohledem na shora uvedené konkrétní okolnosti projednáváného případu a s přihlédnutím k tomu, že v případě přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se jedná o velice obtížně zachytitelné jednání vyžadující vyšší nároky na přesvědčivost důkazů, soud dospěl k závěru, že svědecké výpovědi policistů provedené správním orgánem prvního stupně nejsou natolik věrohodné a dostatečné, aby na základě těchto důkazů bylo možné přesvědčivým, jasným a objektivním způsobem dospět k závěru, že žalobce se spočívajícího v nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem skutečně dopustil. V dalším řízení bude na žalovaném, zda bude schopen ve vztahu k danému přestupku zajistit i jiné důkazy, nebo zda bude třeba z důvodu důkazní nouze rozhodnout ve prospěch žalobce.

Pokud žalobce na podporu svých tvrzení k podané replice připojil znalecký posudek vyhotovený znaleckým ústavem ADET s.r.o., soud uvádí, že jelikož skutečnost, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, je zřejmá již ze správního spisu, nepovažoval soud za potřebné tento znalecký posudek v řízení před soudem provádět jako důkaz.

Podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ

napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.

Na základě shora uvedeného soudu nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí žalovaného podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušit. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgány budou v dalším řízení vázány právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl úspěšný žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, za 3 úkony právní služby po 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a, d) vyhl. č. 177/1996 Sb. v účinném znění (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby, sepsání repliky) a 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky); odměna právního zastoupení byla zvýšena o částku o odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 % (fotokopie osvědčení o registraci plátce daně z přidané hodnoty ze dne 21. 3. 2005, vystavené Finančním úřadem ve Zlíně byla připojena). Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 15.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Pokud se jedná o žalobcem uplatňované náklady na vyhotovení znaleckého posudku ve výši 22.976 Kč, tyto soud žalobci nepřiznal, a to z důvodu, že znalecký posudek nebyl v soudním řízení jako důkaz proveden.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. prosince 2013

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová